

missionens Forslag den Bestemmelse, at slige Fusioner herefter ikke kan finde Sted uden Regeringens udtrykkelige Samtykke. Men dette Samtykke er blevet givet den Gang. Altsaa, da Kommissionen havde endt sit Arbejde, og Regeringen antog dens Forslag, var de 11 Storbanker, jeg omtalte, reducerede til 8, men selv efter at Regeringens udtrykkelige Konsens er blevet udfordret til at fortsætte denne Fusion, har den altsaa fortsat sig, saaledes at disse Bankers Antal er reduceret fra 8 til 5. Man tør imidlertid ingenlunde sige, at den offentlige Mening i England har slaaet sig til Ro hermed. Sagen er endnu den Dag i Dag Genstand for levende Debat, ligesom der er stillet gennemgribende Forslag fra yderst kompetent Side om Omdannelser i de engelske Bankers Forhold i mange andre Henseender. Der er meget stor Strid om, hvorvidt de engelske Banker bør vedblive at arbejde paa den Vis, de hidtil har gjort, eller de i større Omfang end hidtil skulde arbejde efter det Mønster, man vel i denne Sammenhæng nærmest kunde kalde det tyske Mønster, altsaa som Institutter, der umiddelbart financerede store kommercielle og industrielle Foretagender. Jeg nævner alt dette rent eksempélvis blot for at tydeliggøre, at der er megen Uro paa dette Omraade, at der er stor Tvivl og megen Tvist, og at det dog derfor turde være et Spørgsmaal, om man, naar det endnu ikke er lykkedes at faa en Banklov her i Landet, just skulde vælge dette Øjeblik og ikke hellere afvente et Tidspunkt, da disse forskellige Reformbevægelser rundt omkring i Verden er afgæret og afklaret paa en eller anden Maade.

Lad mig nævne et Punkt i saa Henseende, som ogsaa er berørt her i det foreliggende Banklovsforslag. I § 7 foreslaas det, at det, man kalder en Banks egen Kapital, skal udgøre mindst en Tiendedel af Bankens samlede Gældsforpligtelser. Netop under de store bankpolitiske Overvejelser i England, som jeg nys hentydede til, har ogsaa dette Punkt været Genstand for meget indgaaende Drøftelser. Man har særlig fæstet sig ved det rigtige i, at der er et Forhold mellem Egenkapitalen og Indskuddene, ikke mellem Egenkapitalen og Bankens samlede Gældsforpligtelser, og der har derefter ganske vist været en Bestræbelse hos de store Bankkoncentrationer for at forøge deres Egenkapital, men jeg maa dog sige, at selv i de Tilfælde, hvor de er naaet højest, saaledes som London joint City and Midland Bank, er man kun naaet op til 8 pCt. af Indskuddene. Jeg

beder udtrykkelig lagt Mærke til, at det er Indskuddene, Deposita. Ogsaa paa dette Punkt er Striden standende. Vi staar overfor Tilstande, der endnu er flydende, og det vilde dog vel nok være værd at se, hvad man sluttelig i Bankvæsenets klassiske Land England slog sig til Ro med i saa Henseende. Det er let nok at skabe en Regel, men skal man skabe nye Regler, er det dog godt, at disse Regler bliver saa gode som vel muligt.

Jeg vender mig derefter til § 11. Det er jo den Paragraf, som særlig skal beskytte Bankernes Likviditet. Det er en Side af Sagen, som under hele dennes Behandling gennem Rigsdagen stadig har ligget mig varmest paa Hjærte, og de Bidrag, jeg som Ordfører for mit Parti i Folketinget har haft Lejlighed til at bringe, har alle gaaet i første Række ud paa at faa styrket i en saadan Lov de Bestemmelser, der skulde garantere Bankernes Likviditet. Thi det, som først og fremmest maa undgaas, naar man skal have en saadan Banklov, er, at der bliver indgydt Publikum en falsk Tillid til, at nu er alt, som det skulde være, for alt er ikke, som det skal være, medmindre der er skabt fuldkommen Betyggelse med Hensyn til Bankens Likviditet. Her maa jeg nu sige, at det foreliggende Lovforslag efter mit Skøn paa en heldig Maade adskiller sig fra de tidligere. Man havde tidligere en Bestemmelse om, at et Beløb svarende til 5 pCt. af en Banks Gældsforpligtelser skulde være anbragt i sikre, letsælgelige, ubelaante Værdipapirer. Jeg har Gang paa Gang gjort opmærksom paa, at dette var lidet betryggende. For det første var det ikke nogen særlig stor Andel af Bankens Midler, som skulde være anbragt paa den Maade, og for det andet vilde det meget ofte vise sig under kritiske Forhold, at det ikke vilde være muligt at sælge eller lombardere saadanne Papirer. Navnlig maa man sige, at her i Landet en Bankinspektør umulig kunde paastaa overfor en Bank, der havde anbragt den paa-gældende Procent i Kreditforeningsobligationer, at de ikke var et sikkert og let sælgeligt Værdipapir; det maatte man dog efter danske Begreber og Forestillinger kalde Kreditforeningsobligationer. Kreditforeningsobligationer er imidlertid ganske sikkert et saadant Papir, som de store Banker, naar der sker run, vil have meget vanskeligt ved i meget stort Omfang at faa lombarderet i andre Banker eller solgt, navnlig fordi, hvad man aldrig maa glemme, saadanne kritiske Forhold som oftest indtræder paa et Tidspunkt, da Landets